

[Sonja Mikkelsen]

ordningen blev styrket med 10 mio. kr. Da man så lavede det første udkast til finanslovsforslaget for 1994, blev det fremsat uændret i forhold til det oprindelige udgangspunkt for 1993 på dette område, men regeringen har jo heldigvis selv taget initiativ til at øge bevillingen igen. Så der vil foreligge et ændringsforslag til finansloven i den kommende uge, så vi får en fortsættelse på det højere 1993-niveau også i 1994. Det gjorde jeg også opmærksom på i mit indlæg, men det er muligt, at budskabet fra min side er kikset. Det er i hvert fald noget, som vi også i Socialdemokratiet har været opmærksomme på, og som vi er meget optaget af: at den ordening ikke reduceres igen.

Hr. Bertel Haarder beklagede også, at der er alt for få unge med en forskeruddannelsesbaggrund, der ender i eksportvirksomhederne. Jeg ved ikke, om ordet »ender« skulle tages bogstaveligt, men det er vel ikke så vigtigt, hvor folk ender deres aktive liv i erhvervslivet eller på arbejdsmarkedet i det hele taget. Det vigtige er vel, at der fra tid til anden sker et skift i jobbene mellem forskningsinstitutionerne og erhvervslivet, sådan at der i løbet af livet kommer en vekselvirkning, og at man også ad den vej får styrket formidlingen af forskningsresultater fra vore offentlige forskningsinstitutioner og omvendt får den inspiration, der skal til for erhvervslivet, for at det også kan befrugte vore forskningsinstitutioner. Her tror jeg det er vigtigt, at man lægger vægt på mere åbenhed fra de offentlige forskningsinstitutioners side og lægger vægt på de formidlingsinitiativer, som også er nævnt i redegørelsen.

Jeg vil godt spørge hr. Bertel Haarder, om det ikke også er hr. Bertel Haarders opfattelse, at disse formidlingsinitiativer kan virke i den retning, som hr. Bertel Haarder efterspørger.

Rahbæk Møller (SF):

Regeringens forskningsredegørelse er på mange måder sympatisk. Det er svært at finde sætninger at være uenig i.

Der er dog især én mangel i redegørelsen. Ordet kvalitet er stort set ikke nævnt, og i hvert fald er enhver betragtning om, at noget er bedre end andet, og at nogle mekanismer fremmer kvalitet bedre end andre, helt fraværende. Det er en væsentlig mangel. Hvis vi havde midler til at fremme alt, gjorde det ikke så meget; men redegørelsen lover ikke flere penge, og reali-

stisk set får vi ikke nogen sinde så mange penge, at vi ikke skal prioritere. Derfor kommer vi ikke uden om en kvalitetsdiskussion.

Jeg vil tage udgangspunkt i de overordnede prioriteringer, som regeringen fremlægger. Ifølge redegørelsen er de tre vigtigste mål for dansk forskningspolitik, at resultaterne af forskningen skal finde anvendelse i produktionen, at det administrative system skal forenkles, og at der skal lægges mere vægt på de etiske og sociale følgevirkninger af teknologien.

Hvad angår den første målsætning, bygger den på en primitiv opfattelse af sammenhængen mellem forskning og samfundsudvikling. Selv om vi holder os snært til erhvervslivets forhold, fremgår det netop af den udredning om erhvervslivets forhold, »Forskning og Udvikling«, som Det Forskningspolitiske Råd nylig har fremlagt, at der ikke findes en lineær sammenhæng, således at grundforskning fører til anvendt forskning, der igen fører til produktudvikling. Processerne er langt mere kaotiske og finder kun i undtagelsestilfælde sted inden for Danmarks grænser. Derfor er det vigtigste, at Danmark opretholder en forskning på internationalt niveau, så vore universiteter og andre forskningsinstitutioner hele tiden er i kontakt med de førende forskningsinstitutioner i verden og dermed rummer den bedste og nyeste ekspertise. Denne viden skal så formidles til resten af samfundet, herunder erhvervslivet. Den helt afgørende formidlingskilde er uddannelsen af kandidater og forskere. Det betyder ikke, at der ikke skal være andre kilder til formidlingen mellem forskningen og erhvervslivet; SF har aktivt støttet en række skridt hertil. Men formidlingen mellem forskningen og erhvervslivet er et sekundært mål.

Dette bringer mig videre til min næste indvending. Regeringen starter som beskrevet med at tale om formidlingen mellem forskningen og erhvervslivet. Derefter tales der om betydningen af humaniora og samfundsvidenskab. Det sker med et varmere ordvalg, end vi er vant til, men alligevel har det karakter af et appendiks, noget, man husker, når man har talt om det vigtigste, og så husker, at Danmark da vist også skal være en kulturnation. Denne tanke er helt forældet. Den tid er forbi, da samfundsudviklingen først og fremmest var identisk med produktudviklingen. Strukturer og samfundssystemer spiller mindst lige så stor en